

бодни дни. Единъ популяренъ курсъ по земедѣлие и скотовѣдство бѣше уреденъ въ Люляково отъ дружеството. Това сѣщо бѣше плодъ на безшумната, но усърдна работа на попъ Доча. Видни агрономи бѣха поканени и четоха лекциитѣ си. Разбира се, селянитѣ не останаха безъ полезни упѣтвания и съвѣти, макаръ че прилагането имъ, както всѣкога, отложиха за по-добро врѣме. Но не това бѣше най-важното. Гоститѣ бѣха извѣстни хора, имената на които често се срѣщаха изъ вѣстниците. Да напуснатъ разкоша и удобствата на столицата и да дойдатъ чакъ въ далечното имъ и затѣнтено село нарочно за тѣхъ и за дружеството имъ, — ето кое най-много поласка и зарадва люляковчени. Освѣнъ това, тѣ бѣха влиятелни хора, можеха да издѣйствуватъ по-голъмъ кредитъ на дружеството имъ, да улесняватъ доставкитѣ имъ. Всичко това попъ Дочо обясни много добръ. Курсътъ тогава се забрави и остана на заденъ планъ. Гоститѣ бѣха всичко. Обкръжиха ги съ най-голъмо внимание и гостопримство. На отиване пѣкъ имъ бѣше дадена една такава гощавка, която остана паметна за Люляково.

Досѣтливъ и прѣдупрѣдителенъ, попъ Дочо лесно разбра голѣмата слабостъ на ученитѣ хора къмъ идиличната простота на селския животъ. И той направи всичко, употреби голѣми усилия, но гощавката се нареди и даде въ чистъ народенъ стилъ. Селянитѣ дойдоха сѣмейно. Ядоха изъ сѣдини отъ стара масивна мѣдъ, служеха си съ дървени лѣжици, пиха вино отъ шарени бѣклици. Прѣзъ всичкото врѣме свирѣха кавали, пѣха се народни пѣсни, играха се хора и ржченици. Гоститѣ бѣха въ възторгъ. Между тѣхъ бѣше и прѣдседателътъ на централното земедѣлско дружество. Това бѣше въстаръ човѣкъ, едъръ, охраненъ, величественъ и важенъ като царъ. По бѣлитѣ му подпухнали ржцѣ лѣщѣха много златни прѣстени и въ тѣхъ женитѣ често се за-